

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling og udtaler:

Mindretallet er principielt enig i, at landliggereskatten bør afskaffes. Imidlertid skal lovforslagene opfattes som en helhed, som landliggereskattens afvikling kun udgør en mindre del af, ligesom konsekvenserne af afviklingen i forhold til virkningen af de øvrige lovforslag ikke er tilfredsstillende oplyst.

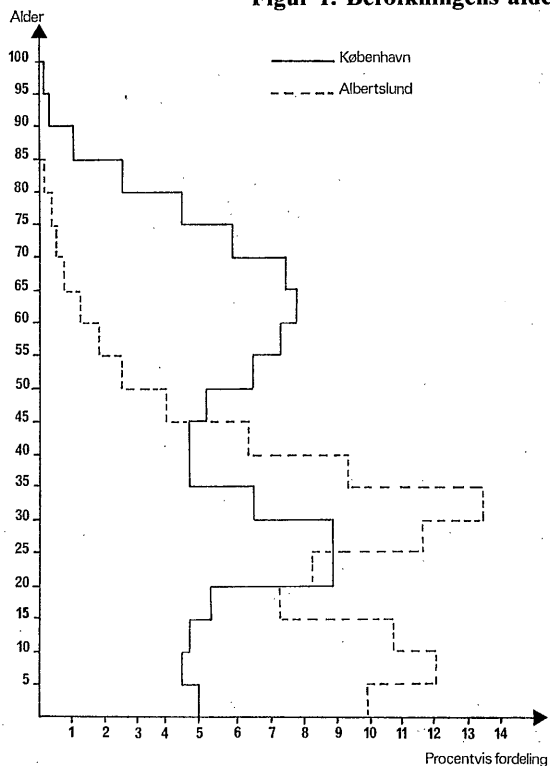
Mindretallet finder det særdeles utilfredsstillende, at så vidtrækkende og så teknisk komplicerede lovforslag skal hastes gennem folketinget på mindre end 2 uger alene af hensyn til, at folketinget skal holde sommerferie i 4 måneder. Folketinget burde have behandlet denne lovbuket på en sagligt forsvarlig måde, og lovforslagene ville kunne behandles i kommunaludvalget helt frem til

slutningen af juli, uden at kommunernes budgettering ville blive generet heraf.

Grundlaget for lovforslagene og arbejdet med en ændring af tilskuds- og udligningsordningerne er den af Københavns kommune i 1977 udarbejdede publikation: Bloktilskud og andre udligningsordninger. Københavns kommune understregede i denne redegørelse, at kommunen typisk havde relativt få beboere i de erhvervsaktive grupper og dermed også relativt færre indtægter, mens kommunen omvendt havde betydelige udgifter over gennemsnittet til først og fremmest sociale formål.

Københavns kommune sammenligner sig i den forbindelse med Albertslund kommune, hvis forhold skulle være de modsatte, jfr. nedenstående figur med tilhørende forklaring:

Figur 1. Befolkningens aldersfordeling pr. 1. januar 1976.

Det var herefter naturligt at forvente, at en ændring af tilskuds- og udligningsordningerne i den retning, Københavns kommune ønskede, ville bevirke ændringer for Københavns og Albertslund kommuner, der gik i

modsatte retninger. Det er imidlertid ikke tilfældet.

Af den af ministeriet udarbejdede oversigt over de samlede økonomiske virkninger af lovforslagene fremgår, at: